

[Alfred Jensen.]

også gerne knytte et par bemærkninger til dette problem ved omtalen af statsskatte-lovsforslaget. Der kan naturligvis være meget, der taler for, at man indfører en sådan proportional skat, men så kan man efter vor opfattelse ikke lade den gå over et så stort indtægtsfelt, som der her er tale om, og man kan heller ikke operere med en så høj procent som 17. Hvis man endelig vil gennemføre en regel af denne art, må man ned på en betydelig lavere procent. Jeg ved meget vel, at man kan sige, at det vil være helt urimeligt, at indtægter på op omkring 20 000 kr. skal beskattes med en så lav procent, men hvis det er urimeligt, kan man lave en progressiv skat eller, hvad der i og for sig bliver det samme, lade tillægsskatten begynde på et tidligere indkomstrin.

Jeg har allerede udtalt mig om progressionen i skatten. Jeg har ikke den opfattelse, at man er nået så højt op, som man bør komme, hvis man vil udskrive så store beløb i skat som hidtil. Efter vor opfattelse burde progressionen være stærkere end den, der er foreslået for tillægsskatten. Jeg har naturligvis bemærket mig, hvad der er sagt ved denne lejlighed, at hvis man har en altfor stærk beskatning, så vil man miste interessen for at forøge indkomsten. Det har jeg hørt i flere år, men ikke desto mindre ser jeg, at selv personer med store indkomster forøger deres indtægt år efter år. Det vil sige, at stort set kan det betale sig at tjene flere penge, selvom man skal af med mere i skat, og stort set er der ingen, der giver afkald på en indtægtsforøgelse af hensyn til skatten. Jeg tør ikke sige, om der er enkelte fanatikere, men stort set tager man al den indkomst, man kan få, selvom man også skal betale noget mere i skat — det gælder vel forøvrigt også her i det høje ting.

Jeg vil gerne om selskabsbeskatningen sige, at der synes mig at være urimeligheder her. Jeg tror, det var det ærede medlem hr. Erik Eriksen, der var inde på den

virkning, forslaget ville få for aktieselskaber med ringe virksomhed. Det forekommer mig at være noget urimeligt, men det er muligt, hvis det bliver belyst bedre, end jeg har kunnet se det, at aktieselskabernes indbyrdes behandling så vil komme til at stå i et andet lys for mig. Derimod har jeg den opfattelse, at selskabsskatten burde være større, end der her er tale om. Jeg overser ikke, at en hel del af aktieselskaberne står i konkurrence med udlandet, men der findes også adskillige aktieselskaber, som ikke har en sådan konkurrence, og som har udnyttet deres monopolstilling groft, og vi har kun een måde at fratage dem deres monopolgevinster på, nemlig gennem skatten. De burde betale noget mere, og derfor synes jeg, at aktieselskaberne slipper altfor lemfældigt efter det, der her er foreslået.

Brugsforeningsskatten har jeg allerede omtalt. Om formueskatten vil jeg sige, at hvad man end mener om formueskat, forekommer det mig lidt urimeligt, at der ved en sådan omlægning af beskatningen ikke tages hårdere fat på formueejerne, end tilfældet er her. Jeg indrømmer, at det materiale, der står til min rådighed, ikke er så omfattende, at jeg kan se alle de problemer, der er i denne forbindelse, men det er iøjnefaldende, at der sker en lempelse på 23 mill. kr. i beskatningen af formuerne, samtidig med at mellemindkomster kommer til at betale betydelig mere i skat.

Jeg finder det rimeligt, at dødsboerne ikke kan unddrage sig skattebetaling.

Hvad kapitalvindingsskatten eller -afgiften angår, kan man naturligvis diskutere denne, men når jeg ser på det, der foreligger her, ser på de 35 pct., så forekommer det mig, at det er helt urimeligt, hvad der foreslås. Jeg skal ikke gå dybere ind på det problem, som det ærede medlem hr. Poul Møller og andre har været inde på, at en lille vinding for adskillige mennesker betyder, at de beskattes stærkere, end hvis man gjorde denne vinding til en indkomst og indkomstbeskattede den. Men det vil